

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRØ

NUMMER 19

1. OKTOBER 1935

84. AARGANG

HVORLEDES AT GAA LIGE?*

Af Ældste J. M. Sjødahl.

Hvorledes at gaa lige?

Et eller andet Sted har jeg hort denne Historie fortalt.

En smuk Vinterdag legede nogle Drengene en Gang ved Bredden af en lille So i Parken. Overfladen var som et fladt Isgulv, og det var dækket med et Tæppe af skinnende hvid Sne.

Drengene var optaget af en behagelig Konkurrence. De skulde se, hvem der kunde naa den anden Side af Soen paa den korteste Tid ved at gaa og lave den mest lige Linie i Sneen.

Da de saa tilbage fra den anden Side, opdagede de, at det ikke var saa let at gaa lige, naar man gik hurtigt. Deres Linier viste, at der kun var een, som havde lavet en virkelig lige Linie. De, som havde forsøgt, prøvede atter og atter adskillige Gange, men der var kun een Linie, som var næsten fuldkommen lige.

Af Nysgerrighed spurgte Drengene: »Hvorledes gjorde du det?«

Svaret var: »Da jeg begyndte, fæstnede jeg mit Blik paa dette smukke Træ paa denne Side, og medens jeg gik, lod jeg ikke Blikket vige fra dette Træ. Jeg gik lige til det.«

* Kredskærernes Lektie for Oktober.

Dette er Hemmeligheden ved at gaa lige. Hav et Maal at gaa efter. Vælg et Ideal. Hold Øjnene ved det altid.

Apostlen Paulus maa have haft denne Tanke, da han skrev:

»Men eet gør jeg: Glemmende hvad der bagved, men rækkende efter det, der foran, jager jeg imod Maalet, til den Sejrspris, hvortil Gud fra det Hoje kaldte os i Kristus Jesus.« (Fil. 3: 14).

Hans Maal var at erholde den Kraft, ved hvilken vor Herre blev Herre over Lidelserne og Doden og kunde opstaa i Herlighed fra de døde. »Om jeg dog kunde naa til Opstandelsen fra de døde« (Fil. 3: 11), som Kristus gjorde.

Ikke den almindelige Opstandelse for de døde, men den første eller de Retfærdiges Opstandelse.

Dette var hans Maal. Enhver, som vil gøre dette til sit Livs Maal, vil aldrig gaa meget vild. Formedelst Guds Kraft vil han være i Stand til at gaa lige. Des. News.

PRÆSTEDØMMET OG KVINDENS FORDEL DERAF.

Af Leah D. Widtsoe.

Spørgsmaalet bliver ofte stillet? »Hvilken Nytte og Gavn har Kirkens kvindelige Medlemmer af Præstedømmet?« Ved to Lejligheder i min Missionstid kom en Diskussion om dette Emne meget passende.

Den første Lejlighed var i Maj 1929, da der blev afholdt en stor Højtidelighed i Leipzig, Tyskland, i Anledning af 100-Aarsdagen for det aaronske Præstedømmes Gengivelse. Medlemmer af Kirken var nærværende fra alle Kanter af Missionen saavel som Missionsautoriteter og nogle fremragende amerikanske Gæster. Efter at et særdeles udmærket Program var blevet udført, vendte en af de besøgende Damer sig imod mig og spurgte: »Hvilken Betydning har Præstedømmet for et Medlem af jer Kirke?«

Jeg forklarede hende, at det er den Myndighed, som vor himmelske Fader for 100 Aar siden gengav til Menneskene her paa Jorden ved Hjælp af et himmelsk Sendebud, saaledes at Menneskene, som det blev givet til, kunde handle i Guds Navn indenfor Kirken som hans befuldmægtigede Embedsmand.

»Bliver det saakaldte Præstedømme givet ogsaa selv til Kvinderne indenfor Kirken?«

Jeg forklarede hende, at Kvinderne ikke direkte bar denne

Magt eller udovede dens Myndighed, men at de gennem deres Fader eller deres Mænd var deltagtige i dets Velsignelser og Gaver. Ja, i de højeste og herligste Ceremonier i Templerne, Herrens Hus, deltager Mænd og Kvinder Side om Side, og de kunde ikke deltage hver for sig i denne Ceremoni.

»Men besidder en individuel Kvinde eller en selvstændig Forening eller Gruppe Kvinder ingen Del i Udovelsen af denne Myndighed?«

»Nej, ingen.«

»Men hvorfor er I Kvinder da her i Dag for at fejre dette til Manden gængivne Præstedømme, denne høje Magt, som I anser det for at være?«

Saa fulgte min Forklaring derpaa, hvis Hovedpunkt følger senere i denne Artikel.

Den anden Lejlighed hændte for nogen Tid siden. Et Selskab Kvinder havde overværet et Kvindeligt Hjelpeforeningsmode, hvor Lektien Nr. 5 i Teologi — »Myndighed at handle i Guds Navn« — blev behandlet. I dette Selskab befandt sig en intelligent Kvinde, Ikke-Medlem af Kirken. Lektien diskuteredes Afsnit efter Afsnit. Til sidst bemærkede hun: »Vi har nu diskuteret denne Lektie, og jeg har læst den meget nøje igennem, men det forekommer mig, som det slet ikke er noget, der angaar os Kvinder. Hvorfor skulde I Kvinder studere dette Emne?« Senere stillede hun nogle Spørgsmaal med Hensyn til Lektien.

Hun fortsatte: »Jeg læser i Lektien: »Paa dette tidlige Tidspunkt i Kirkens Historie havde Herren altsaa gængivet fuld Autoritet til Menneskene til at handle i hans Navn. . . . Det opmuntrer Mændene til at gøre godt og sky det onde. . . . Præstedømmet bliver tildelt hver Guds Son, som forbereder sig til at modtage det. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bæres derfor Præstedømmet af en stor Del, saavel af de mandlige Medlemmer i Almindelighed som af de, der har officielle Stillinger og Embeder indenfor Kirken. Man kan let indse Retfærdigheden og Nødvendigheden af denne Fremgangsmaade, naar man tager i Betragtning, at personlig Deltagelse er det eneste tilfredsstillende Middel, hvorved vedvarende Fremgang er mulig at opnaa. . . .« Slutningen af Lektien lyder: »Og dette er ikke alt, men hvert mandlig Medlem af Kirken faar en eller anden speciel Pligt at udføre, som specielt egner sig for ham. Med et arbejdende Præstedømme af denne Art kan der opnaas langt større Virkekraft end i Kirker, hvor kun Gejstligheden er i Aktivitet. Endvidere har Kirkens Præstedømme selve Myndigheden til at handle i Guds Navn, og derfor er dets Arbejde anerkendt af ham.«

Hun fortsatte med at spørge: »Faar Kvinderne ikke nogen særskilt Pligt at udføre eller ignoreres de? Kvinden omtales aldeles ikke i denne Lektie. Faa — selv blandt Mændene — virker for Gud. Er det derfor, at Manden alene bliver anerkendt af ham? Jeg kunde virkelig ønske at vide, hvad Kirkens kvindelige Medlemmer har at gøre med Præstedømmet?«

Ovennævnte Spørgsmaal og mange andre har ved forskellige Lejligheder været givet af baade Medlemmer og Venner af Kirken. Herunder følger nogle saadanne Spørgsmaal:

1. Hvad er Præstedømmet, og hvorledes fungerer det?
2. Hvorfor tildeler Gud sine Sønner en Magt og Kraft, som nægtes hans Dotre? Skulde de ikke være lige i hans Øjne med Hensyn til Stilling og Anledning til at udføre Livets Arbejde? En retfærdig Gud har sikkert ingen Favoritter.
3. Er Kvinderne ikke som et hele ligesaa gode og intelligente, som Mændene er som et hele? Hvorfor udvælges da blot det ene Køn til at udføre Guds Arbejde og Hensigter?
4. Hvorledes reagerer eders Kvinder — i denne Tid, hvor der tales om »Kvindernes Ligeret« — mod det Forhold, at endog Mændene skal indehave Præstedømmet? Betragter I det ikke, som om der bliver gjort en Forskel, og derfor faar I ikke denne høje Kraft?
5. Om en Dreng paa 12 Aar faar denne Gave og hans Søster ikke, bevirker det saa ikke, at han vokser op med den Følelse, at han virkelig er »Skabningens Herre« og Søsteren kun hører til »de almindelige« i Flokken?
6. Gør denne Adskillelse ikke Mændene mere overmodige i deres Holdning overfor Kvinderne? Føler de ikke, som om de er højere og dominerer Kønnen?
7. Bevirker denne Adskillelse i det religiøse Liv ikke, at Mandens Ridderlighed og Godhed — som gør Samlivet saa behageligt og tilfredsstillende — forsvinder? Er det i Virkeligheden ikke saaledes, at »Mormon«mænd er mindre skikkelige og indprentet denne Idé, at »Præstedømmet altid har Fortrinet«, og de derfor ikke er saa gode som andre Mænd? Dette Spørgsmaal har ofte været givet af baade kvindelige Medlemmer og Venner af Kirken.
8. Næste Spørgsmaal er ganske naturligt i vor Tid, da den almindelige Psykologi studeres, og det hviler til en vis Grad paa de andre Spørgsmaal: »Det Faktum, at Kvinderne ikke kan faa Præstedømmet, medfører det saa ikke en »Mindreværdsfølelse« hos Kvinderne, som foraarsager at deres Liv bliver mere ligegyldigt, fredfuldt og normalt?«

9. Hvilken Virkning har Mandens dominerende Stilling — som er en Folge af Præstedømmet — haft i de 100 Aar. Præstedømmet har været paa Jorden? Dette Spørgsmaal indbefatter paa en Maade alle de andre.
10. Fremkaldér denne Myndighed — Præstedømmet — ikke en Slags »Konsrivalitet« mellem Mænd og Kvinder i Kirken?

Svarene paa ovennævnte Spørgsmaal bør forstaas af alle Kvinder i Kirken for deres egen Freds og Fremgangs Skyld, samt for at gøre dem i Stand til paa en intelligent Maade at besvare alle interesserede Spørgere.

Som Svar paa første Spørgsmaal citeres Profeten Joseph F. Smith: »Hvad er Præstedømmet? Det er intet mere eller mindre end Guds Magt givet til Mennesket, hvorved Mennesket kan handle paa Jorden for den menneskelige Families Frelse i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn og handle lovligt, en Myndighed, som ikke er tilegnet eller arvet fra Generationer, som er døde og borte, men en Myndighed, som er blevet givet i denne Tid, hvori vi lever ved Hjælp af betjenende Engle og Væsener fra det Høje, direkte fra den almægtige Guds Nærhed, hvilke Sendebud kom til Jorden i vor Tid og gengav og genoprettede Præstedømmet blandt Menneskenes Børn. Det bør forstaas, at Præstedømmet virker for hele den menneskelige Families Velfærd, ikke blot for een Klasse eller eet Køn. Mænd og Kvinder deler og deltagere lige i dets Velsignelser og Glæder, men for en Ordens Skyld og formedelst vor himmelske Faders Anordning, har han overladt Præstedømmets Magt til sin Søner. Derfor bærer Mændene Præstedømmet og staar ansvarlige for deres Skaber for alle Kirkens officielle Handlinger til Menneskenes Velfærd.«

Er dette retfærdigt? Man kan spørge: »Hvorfor kan Kvinden ikke udøve denne Magt lige saa godt som Manden?« Dette fører til Besvarelsen af Spørgsmaal 2: »Vor himmelske Fader har tildelt sine Dotre en Gave, som — om de udnytter den til Fulde — vil lægge Beslag paa hele deres Person og Tid, saa de ikke behøver at længes efter det, de ikke ejer. Den »Gave«, som hentydes til, er Moderskabet — den ædleste, mest sjælstilfredsstillende af alle jordiske Erfaringer. Om denne Magt udøves retfærdigt, har Kvinden ingen Tid til eller Ønske om noget større, thi der findes ikke noget større paa Jorden.« Dette fortæller dog ikke, at Kvinderne ikke skal udvikle sine specielle Gaver og Talenter, thi de har deres Handlefrihed i lige saa stor Grad som Mændene. Altsaa jo mere hun udvikler sine indre Gaver og Talenter, desto større vil hendes Indflydelse være som Moder. Dette Modernavnets

Magt og Pligt er imidlertid saa vigtigt og kræver saa megen Tid, om den skal varetages fuldt og helt. Hvert ekstra Krav, som fordrer Tid og Kræfter, vil være en Byrde for hende og vil foraarsage, at hun maa forsømme nogle af sine Pligter som Moder. Kvinden har Ret til anden Virksomhed, men dette at være en Moder bør være hendes Hovedopgave. Vor himmelske Fader er derfor fuldstændig retfærdig og viser sin Kærlighed til sine Dotre saavel som til sine Sønner.

Spørgsmaalet kan opstaa: »Men hvorledes saa med en Kvinde, som uden Fejl fra deres egen Side ikke har kunnet udøve denne Gave?« Svaret er enkelt: »Moderskabet kan udfores universelt og stedfortrædende ligesom Præstedømmet. Verden behøver gode Modre mere end noget andet. Derfor, at en Kvinde ikke har sine egne Born, er ikke nogen Aarsag til, at den af hendes Gud givne Gave ikke skulde kunne udnyttes mod de ikke paaskønnede, ringeagtede og overgivne Born overalt, hvis egne Modre er uinteresserede i deres Borns Pasning og Opdragelse, eller hvis Modre er døde. Alt intelligent Arbejde for social Forbedring i Privatlivet eller i en organiseret Virksomhed er blot en af Moderskabets Udøvelser i større Grad for Menneskehedens Ophøjelse. Og paa dette Arbejdsfelt kan enhver Kvinde, som kunde ønske at være Moder, virke. Da alle Modre i Verden opdrager deres Born til at have Fredsvilje og Krigsophor paa Jorden, vil der blive et tilstrækkeligt Antal Mænd til, at alle Kvinder direkte kan udøve deres egen Ret til at blive Moder.

Næste Spørgsmaal angaaende Kvindernes Intelligens er det blot de andre Spørgsmaal lidt mere abstrakt. Vækker Sjælens Udvikling for Fremadskridenhed og Glæde her i Livet og Livet herefter ikke de størst mulige Kræfter i Forstand og Hjerte? Psykologer og Studerende i Almindelighed er enige om, at de første Aar i Livet er afgørende for, hvorledes Barnets Fremtid vil blive fysiskt, mentalt og aandeligt. Dette store og alvorlige Ansvar paahviler Kvinderne, som foder og opdrager hele Menneskeslægten. En rettænkede Kvinde kan sandelig ikke kræve mere Ansvar eller større Bevis paa indre Kraft end dette. At Kvinderne er betroet en saadan Magt viser, paa en afgørende Maade, at de er anerkendt og betroet. Vor Fader valgte en Evas Datter til at blive den jordiske Moder og Opdragerinde til hans enbaarne Son og ærede dergennem Kvindekønnet for Tid og al Evighed.

Det fjerde Spørgsmaal besvares enkelt med at sige, at i denne Tid, hvor der tales om »Kvindernes Ligeret«, er de Kvinder — det være sig Medlemmer eller Venner af Kirken —, som anser, at de maa have mere at udrette end hvad der forlanges af dem som Kvinder, meget kortsynet, og de

forstaar ikke helt deres gudgivne Magt. Kampen for Kvindens Ligeret er berettiget, saavidt som det angaar Uafhængighed og Frihed i Tanke og Handling, borgerlig Ligestillethed og økonomisk Uafhængighed for Menneskeslægtens Modre. Den er uberettiget, om den tænker og haaber at give Kvinden Mandens Arbejde eller om den opægger hende til at undvige og komme bort fra Opfyldelsen af hendes Forstefodselsret — Modernavnet. Der findes i Virkeligheden ingen Adskillelse mellem Kønnene med Hensyn til deres Formaal og Magt. Alle maa forstaa, at Præstedømmet, naar det haandhæves i Retfærdighed, forener Mænd og Kvinder, det skiller dem ikke — saavidt ikke en af Parterne ved sine Gerninger misforstaar sin Magt.

Spørgsmaal 5 angaaende Ungdommens Holdning til dette Emne kan besvares ganske let ved at fortælle en Beretning om en lille Broder og Søster, som diskuterede deres Fremtid. Drengen paastod, at han kunde blive Ingeniør, naar han blev stor, og skabe en vældig stor Maskine. Pigen sagde, at hun kunde blive en stor Musiker og kunde derigennem glæde en stor Forsamling. Drengen svarede, at han kunde blive de Forenede Staters Præsident. En kort Tid sad Pigen tavs, thi nu havde Broderen jo Trumf paa Haanden. Pludseligt gik der et Lys op for hende: »Naar jeg bliver stor, kan jeg blive en Moder!« Dette bragte Drengen til Tavshed, indtil han med Jubel udbrod: »Men jeg kan bære Præstedømmet!«

Hvem vandt? Begge to — medens Fader deler Ansvaret og Glæden med Moder med at opdrage de nyfødte Væsener til Modenhedsalderen, og Moderskab er umuligt uden Faderskab. Saa selv med Præstedomme: Manden udøver dets Kraft, men kan ikke deltage i dets største Gaver og Velsignelser uden Kvinden ved sin Side. Endvidere er Præstedømmets Udøvelse til Kvindens Udnyttelse saavel som til Mandens. Selv fra Barndommen bor begge forstaa dette og forberede sig til de store Gaver og Kræfter, som venter dem i deres Modenhedsalder, og at de for den store Dommer er ligestillet. Men fordi Manden bærer Præstedømmets Ansvar, maa han have den bestemmende Røst. Dette er blot godt og retfærdigt, da Manden, som bærer Ansvaret for Familien, virkelig bør være dens Leder. Ledelse er nødvendig i alle velordnede menneskelige Institutioner; i Hjemmet bør det være en forenet Ledelse gennem Kærlighed og gensidig Forstaaelse.

(Fortsættes i næste Nummer.)

VIDNESBYRDENE I DET GAMLE TESTAMENTE VEDRØRENDE »URIM OG TUMMIM«.

Af Ældste Niels F. Green.

I det gamle Testamente læser vi om, hvorledes alt, der vedrørte Tabernaklet, og efter Salomons Tid Templet, var helliget Herren, og af de særskilt hellige Ting, som var overgivet Aaron og Ypperstepræsterne efter ham som guddommelig velsignede Hjælpemidler i Udførelsen af deres Kaldspligter, var »Urim og Tummim«-Stenene, krystalklare Sten, der sandsynligvis fra Begyndelsen af var fæstnede i Rimmen af en brilleformet Holder og var anbragte i »Livkjortelen«s Brystspan.

De hebraiske Ord »Urim« og »Tummim« har været oversatte ved Ordene »Lys« og »Fuldkommenhed«.

»Urim og Tummim« fik en vidunderlig vigtig Anvendelse af de beskikkede Ypperstepræster til Opklaring af Spørgsmaal, der paa forskellig Maade vedrørte det israelitiske Folks eller Individets Velfærd, hvilket fremgaar af Beretningerne i det gamle Testamente desangaaende. Det hellige Redskab (forudsat, at Stenene var rimfæstede, som nævnt, fra Begyndelsen af) er først nævnt i det gamle Testamente i Forbindelse med de historiske Beretninger vedrørende Tabernaklet. Vi læser:

»Og du skal lægge i Dommens Brystspan Urim og Tummim, og de skulle være paa Aarons Hjerte, naar han gaar ind for Herrens Aasyn,« o. s. v. (Anden Mosebog 28: 30).

I en forklarende Bemærkning til Skriftstedet af en Bibeloversætter læser vi: »Ved Urim og Tummim gav Herren Ypperstepræsten og ved ham Folket sin Vilje tilkende og meddelte Oplysning i tvivlsomme Anliggender.«

Læs fremdeles 3. Moseb. 8: 8; 4. Moseb. 27: 21; 1. Sam. 22: 9—23; 1. Sam. 23: 6—12; 28: 6 og 30: 7, 8.

I første Samuels Bog, 28: 6, læser vi: »Og Saul adspurgte Herren; men Herren svarede ham ikke, hverken ved Dromme eller ved Urim eller ved Profeter.«

I Esras' Bog, 2: 59—63, læser vi om, at 652 Personer efter Jødernes Tilbagekomst til Jerusalem fra babylonisk Fangenskab ikke kunde blive anerkendte som Israeliter, førend de kunde føre Stamtavle-Bevis derfor; og vedrørende tre Familier, kaldte »Præsternes Born«, der maaske talte flere Hundrede Sjæle, læser vi i det 62. Vers: »Disse ledte efter Fortegnelsen over deres Slægt, men de fandtes ikke optegnede:

de bleve da som vanhellige udelukkede fra Præstedømmet;« og fremdeles læser vi, at Statholderen sagde til dem, at de ikke skulde nyde af det højhellige, førend der fremstod en Præst med Urim og Tummim,« der da kunde give den fornødne Oplysning vedrørende, om disse Familier var berettigede til at blive talte med Præsternes Familier og yde de Privilegier, som tilhørte det aaronske Præstedømme og Levis Stamme.

I hele det 28. Kapitel af anden Mosebog beskrives de præstelige Klæder, som skulde gives til Aaron og til hans Sønner, eftersom det aaronske Præstedømme, eller mindre bemyndigede Præstedømme, var et arveligt Præstedømme, forudsat at Aarons mandlige Efterkommere var moralsk værdige til at modtage præstelig Fuldmagt. Dette Præstedømme er blevet kaldt det mindre Præstedømme i Sammenligning med det melchizedekske Præstedømme, eller »Præstedømmet efter Guds Sons Orden«, som bliver forklarende omtalt i Hebræer-Brevet, hvilket højere Præstedømme som administrerende Institution paa Grund af Israeliternes Genstridighed under Moses blev borttaget fra Jordan indtil Kristi Komme.

De ypperstepræstelige Klædningsstykker var smykkede med Juveler i Guldindfatninger, repræsenterende de tolv israelitiske Stammer, og enhver Enkelthed vedrørende Klædningsstykkerne var tilkendegivet Moses af Herren, af hvilken Grund det 28. Kapitel i Anden Mosebog er en højlig interessant og belærende Artikel at læse.

Med Hensyn til de to Onyksstene (ikke »Urim og Tummim«), der var fæstnede paa Livkjørtelens Skulderstykker »til Ihukommelsesstene for Israels Børn«, beretter den jødiske Historieskriver Josephus, der skrev i Slutningen af det første Aarhundrede efter Kristus: »En af disse skinnede, naar Gud var tilstede ved Offerhandlingerne, jeg mener den Sten, der var som en Knap paa Ypperstepræstens højre Skulder; klare Lysstraaler skinnede da ud fra samme og kunde ses af de, som var fjernest borte, hvilken Lysglans ikke ellers var naturligt for Stenen.« Josephus beretter ogsaa, at da Folket faldt i Overtrædelse af Guds Bud, fremskinnede Lyset ikke mere.

Med Hensyn til de tolv Ædelstene, der var satte i det kunstfærdigt tilvirkede Brystspan, hver Sten med et af de tolv Stammenavne kunstnerisk indgraveret, siger Josephus: »Gud tilkendegav forud gennem de tolv Sten, som Ypperstepræsten bar paa sit Bryst, i Brystspannet, naar Folket skulde være sejrrig i Krig; thi saa stor en Lysglans straaede ud fra disse, for Armeen begyndte at marchere, at alle af Folket

kendte, at Gud var tilstede for at hjælpe dem.« (Josephus, 3. Bog, 7. Kap.).

Med Hensyn til »Urim og Tummim« forklarer en Skriftlærd, at det hellige Redskab var bevaret i et lille Gemme, formet af Foldene i omtalte Brystspan. Maaske denne Forklaring er givet af god jodisk Autoritet. Den synes rimelig.

Det fremgaar af det gamle Testamentes historiske Beretninger, at ikke alene de hellige Mænd og Kvinder, der levede paa Jorden før Mose Tid, troede paa Guds Aabenbaringer til Menneskene og hans Magts Udøvelse gennem hans beskikkede Præstedomme, men at alle troende Israeliter efter Mose Dage fuldt ud troede paa de hellige Anordninger, de modtog fra Gud gennem Moses og efter ham gennem det aaronske Præstedomme. De havde deres Tillid til disse Anordninger som guddommelige Midler til Saligheds Opnaelse. Alle troende Israeliter havde en urokkelig Forvisning om, at Gud — Jehova — ved sin Almagtskraft og paa den mirakuløse Maade, som anden Mosebog angiver, førte deres Forfædre bort fra det ægyptiske Trældomsaa og lod det røde Havs Vande lyde hans Almagtsbud og staa som Mure til hver Side, saa de kunde marchere over Havbunden, som om samme var en Alfarvej. De vidste, at disse Vidnesbyrd var Sandhed. De vidste, at Ypperstepræster og Profeter modtog Aabenbaringer fra Gud. De benægtede ikke, som Millioner af saakaldte Kristne gør i vore Dage, at Gud kan udføre »Mirakler«, idet det paastaas, at dette vilde stride mod Naturens Orden.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencer i den danske Mission vil blive afholdt som følger:

Aarhus	den 4.—7. Oktober.
Odense	den 11.—14. Oktober.
Kobenhavn	den 18.—21. Oktober.

Angaaende Programmet se »Stjernen« 1. og 15. September.

ANKOMST OG BESKIKKELSE.

Ældste Hans Mikkelsen fra Logan, Utah, som er kaldet til at virke som Missionær i Danmark, ankom til Kobenhavn Søndag den 15. Sept. 1935.

Som »Bikuben« Nr. 33 oplyser, har Ældste Mikkelsen været paa Mission i Danmark for 25 Aar siden, hvor han i den sidste Tid præsiderede over Kobenhavns Distrikt.

Vi byder Broder Mikkelsen hjertelig velkommen til Danmark og til det vidunderlige Arbejde og foler os overbevist

om, at han vil kunne udføre et stort Stykke Arbejde i den danske Mission.

Ældste Hans Mikkelsen er beskikket til at arbejde i København.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

DEN NORSKE MISJON.

HØST-KONFERANSER I NORGE.

Bergen den 5, 6, 7 oktober.

Oslo den 12, 13, 14 oktober.

Store offentlige moter vil avholdes lørdag aften, søndag morgen og aften. Søndag eftermiddag vil et stort vidnesbyrds-møte holdes.

Aftenunderholdninger kan bli holdt fredag og mandag.

Vi håper, at alle søskende og venner vil benytte anledningen til å besøke møtene.

M. H. Knudsen.
Misjonspresident.

TRONDHEIM GREN.

Str. Lina Olsen, Dronningensgt. 40, var 70 år onsdag 28 august. Denne søster har været invalid i mange år, lenket til sin stol, men bestandig i godt humør. Misjonærene og flere søstre var tilstede og blev beværtede med kake og chokolade. Det var rørende å høre denne gamle søster med klar stemme synge for os. Og mange gode onsker blev uttalt for en lys livsaften.

Petra Rolke.

OSLO GREN.

Ett av våre nest-eldste medlemmer søster Pauline Nielsen Randby feiret sin 90-årige fødselsdag onsdag 28. august sist-leden med en festlig tilstelning i sitt hjem for ca. 40 personer av slekt og venner, medbringende masser av blomster. så hjemmet lignet den skjønneste have. — I sitt ekteskap med politibetjent Randby har hun havt 2 barn, en sønn Nils Hjalmar, der døde i 1904, og en datter Ågot Marie, der er bosatt i Salt Lake City og er gift med Djalmar Lund. — Søster Randby blev ett medlem av Jesu Kristi Kirke 31. august 1888 og har således været ett medlem i 47 år. Hun har været ett trofast og opriktig medlem av kirken, der var tilstede bestandig ved møtene, likesom hun også var tilstede ved pionerfesten i år.

Carl M. Hagberg.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:
Alma L. Petersen.

Redaktionssekretær og Translatør:
William Ørum Pedersen.

BREVE, SOM OMTALER PRÆSIDENT GRANTS BESØG PAA HAWAII ØERNE.

(I Slutningen af Juni og Begyndelsen af Juli besøgte Præsident Heber J. Grant og Præsident J. Reuben Clark junr. med Hustru og andre Autoriteter Hawaii Øerne, da der blev oprettet et Stavspræsidentskab i Lighed med Stavspræsidentskaberne i Utah. Arbejdet der er saa stort, at Generalautoriteterne fandt Tiden passende til at foretage dette Skridt, da det vilde blive uoverkommeligt for en Missionspræsident. — Dette var Præsident Grants tredie Besøg til disse Øer. Første Gang var, da han i 1902 drog hjem efter at have udført en Mission i Japan; anden Gang var for 15 Aar siden, da han indviede Templet der, som er opført i Laie, 10 Mile fra Honolulu. Den første Gren blev aabnet paa Hawaiiøerne den 6. August 1851. Nu findes der 14.000 Medlemmer. — *Red.*)

To kvindelige Missionærer paa Hawaii Øerne har sendt deres Moder et Brev, hvor de paa en behagelig Maade giver Udtryk for den Glæde, som uden Tvivl gennemstrømmede alles Hjerter, der havde Anledning til at være nærværende ved Præsident Grant og hans Rejseselskabs Modtagelse.

Brevet sendtes fra Myrthla og Beulah Sowards til deres Moder, Fru Bertha Sowards, Provo, Utah. Det udtrykker paa en aaben og behagelig Maade deres Indtryk af denne historiske Begivenhed. Vi citerer:

Kære Far og Mor.

Dette har været den herligste Dag i hele Missionstiden. Jeg vilde gerne give alt for, at I kunne have været her og glædet eder over de kongelige Modtagelse, som Præsident Grant og Hustru og Præsident Clark og Hustru var Genstand for. Jeg har aldrig set en lignende Modtagelse — end ikke da Roosevelt var her. I Aftes transmitteredes der over Radioen en halv Times Program for Præsident Grant og hans Selskab. Det var et dejligt Program — Hawaii-Musik hele Tiden;

Præsident Murphy holdt Velkomsttalen. Præsident Grant sendte et Radiogram tilbage til os. Aah, alt var saa herligt og skont.

I Dag til Morgen stod vi meget tidligt op for at pynte Huset, og det ser sandelig smukt ud nu.

Præsidenterne Muphy og Vaddourp begav sig ud i den store Baad for at møde ham. Søster Murphy og en Gruppe Sangere tog ud i en anden Baad, og idet de sejlede i Cirkel omkring Baade, Præsident Grant og hans Rejseselskab befandt sig i, sang de for dem. De mødtes endog af Journalister og Fotografer, og der blev taget mange Billeder. Der var mange Indfodte — jeg har aldrig set saa mange. Vi skyndte os ned til Hotellet »The Royal Hawain Hotel« — og aldrig skal jeg glemme det Syn, jeg der saa. — Det er det samme Hotel, som Præsident Roosevelt boede paa. Det ligner et Palads, og man har den herligste Udsigt over Havet. En stor Skare Sidste Dages Hellige var der med Guitarer og andre Instrumenter, en Mængde indfodte var der ogsaa, alle klædte i hvidt Holokis. Da Præsident Grant gik op ad Trapperne, spillede de for ham og dannede en Række paa hver Side. Vi sang alle for ham inde paa hans Værelse. Blomsterdekorationerne i hans Værelse var overvældende store og smukke. — Jeg har aldrig følt en saadan Aand, som hvor Præsident og Søster Grant gik. Det syntes for os, som var vi ikke paa Jorden, alt var saa vidunderligt og uvirkeligt. Alle folte paa samme Maade.

Han havde haft en herlig Rejse. De havde ikke været syge, og alle saa saa godt ud. Vi opholdt dem dog ikke længe, for vi ønskede, at de kunde faa lidt Hvile.

I Morgen rejser de over til den store Ø, hvor de bliver Søndag over, og saa vender de tilbage hertil og tager herfra til Laie.

Præsident Grant ønsker at bo her paa Missionshjemmet. Han er saa ydmyg og stor. Jeg paaskønnede ham egentlig ikke for nu. Tænk blot paa, at vi skulde have Anledning til at være i samme Hus og spise ved samme Bord som han. Det er næsten utroligt. Dette alene opvejer al den Tid, som jeg maa være hjemme fra.

Mor, mit Vidnesbyrd er blevet vidunderligt styrket i Dag. Blot dette at faa Lov til at hilse paa Guds Profet og hans Raadgiver var inspirerende for mig. Der findes aldeles ingen Tvivl i mit Hjerte om, at dette er det sande Evangelium. Er det ikke herligt? Tænk hvor vidunderligt det vil blive, om vi lever saaledes, at vi kan være værdige til at se vor himmelske Fader en Gang. Jeg gad vide, om vi kunde taale det. Det vil blive himmelsk.

Eders elskende Myrthla.

Og herefter Brevet fra Søsteren, Beulah:

Oh, kunde jeg blot udtrykke den Glæde og Lykke, som er blevet os til Del de sidste 2 Dage. Det var inspirerende og syntes som at være i en anden Verden. Jeg ved, at jeg ikke har vurderet Præsident Grant saa meget, som jeg burde gøre, for han kom her. Ærlig talt; da han og hans kære Hustru gik ind i Præsidentens Værelse paa Hotellet, syntes det, som om vi loftedes op og var bange for at aande.

Forestil dig denne vidunderlige Følelse, som vi oplevede i Dag, da han hilste paa os, og vi spiser ved samme Bord som han. Ja, det var selv en vidunderlig Anledning at servere for ham ved Bordet. Den gamle »Bedstemor Nachie«, Japaneserinden, vil end ikke tillade os at hjælpe hende med at vaske Tallerkenerne op. Hun ønsker selv at vaske de Tallerkener, som Præsident Grant har spist af. Saa I forstaar sikkert, hvor vidunderligt det er, og hvor vanskeligt det er at forklare.

Præsident Grant og Præsident Clark vilde endelig forlade Hotellet og flytte ned paa Missioshjemmet til os. Er det ikke vidunderligt. Blot dette at se ham hver Morgen ved Morgenmaaltidet, til Frokost og til Middag og at have hans vidunderlige Aand iblandt os. De Hellige synes ikke, at de kan gøre nok for ham. Jeg vilde ønske, at jeg kunde fortælle alle de herlige Ting, han allerede har faaet.

Han er virkelig ganske almindelig. Han og Broder Clark ligner Engle, naar de sidder ved Bordet sammen med os. Det er saa inspirerende at se paa dem; man ved, at de staar langt over almindelige Mennesker.

Vi kommer lige for kort Tid siden fra den Baad, som forte dem til Hawaii. Jeg beundrer ham og hans Hustru meget for at rejse saaledes, som de gør, selvom de ikke er unge. Ved Baaden var et helt Sidste Dages Helliges Kor for at byde dem »Aloho«. Mor og Far, jeg skal aldrig glemme den vidunderlige Følelse, der kom over mig, da de Hellige begyndte at synge, medens Baaden gled ham i Møde. Vi sang bl. a. »Kom Hellige«. I ved, at det er hans Yndlingssang. Om I kunde have hørt, hvorledes han selv sang — hvilken stærk Stemme. Selvom Baaden hurtigt fjernede sig fra Bolværket, sang han saa højt, som han kunde, indtil vi ikke kunde se ham mere. Jeg kan endnu høre hans Røst i mine Øren. Mor, ofte undrer jeg mig over, om vi er værdige til saa vidunderlige Velsignelser og Anledninger, som er blevet os til Del, siden vi er ankommet hertil.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR OKTOBER.

Han forer os fra Dodens Dal,
Hjem til sin lyse Himmelsal;
Om blot vi følge vil hans Bud.
Han er vor Konge og vor Gud.

KORLEKTIE FOR OKTOBER.

Senior- og Juniorklassen:

Davids Salme 27. Kp. 14. Vers: »Bi efter Herren, vær frimodig, og han skal styrke dit Hjerte.«

Born over 10 Aar:

Matt. Evang. 14. Kp. 38. Vers: »Vaager og beder, for at I ikke skulde falde i Fristelse; Aanden er vel redebond, men Kødets er skrobeligt.«

Born under 10 Aar:

Josvas Bog 24. Kp. 24. Vers: »Vi vil tjene Herren vor Gud, og vi vil høre hans Røst.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvorledes kræver Religion Mod, og hvorledes opelskes det?
2. Troens Betydning for Verden i Dag.

Born over 10 Aar:

1. Fortæl Lignelsen om den barmhjertige Samaritan.
2. Hvad kan vi udføre formedelst Tro?

Born under 10 Aar:

1. Fortæl om den blomstrende Kæp. (2. Mos. 28: 1—6; 4. Mos. 16. og 17. Kp.).

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

6. Oktober.

JESUS SPISER PAASKEMAALTIDET MED SINE APOSTLE OG INDSTIFTER DEN HELLIGE NADVER.

Tekst: Mark. 14: 12—26.

1. Jesus fejrer Paaskehøjtiden, (a) Apostlene spørger, hvor de skal spise Paaskemaaltidet, (b) Jesus fortæller 2 af sine Apostle, hvorledes de skal finde det, (c) de gør Forberedelserne.
2. Jesus og Apostlene spiser sammen, (a) Jesus taler om sin Dod.

3. Jesus bryder og velsigner Brodet og velsigner Vinen, (a) formaner Apostlene at nyde den ofte til hans Ihukommelse, (b) siger det er en ny Pagt.

Vi lærer af dette, at vi skulde gaa til Herrens Hus ofte for at deltage i den hellige Nadver, for at ihukomme hans Opofrelse og forny vor Beslutning at tjene Gud.

---

13. Oktober.

JESUS I GETHSEMANE, BLIVER FORRAADT TIL SINE FJENDER OG BLIVER FORDØMT AF DEM.

Tekst: Mark. 14: 25—52; Joh. 18: 12—27; 19: 1—16.

1. Jesus lærer de 11 Apostle.
2. Jesus og Apostlene gaar til Gethsemane Have, (a) han formaner dem at vaage og bede, (b) trækker sig tilbage for at bede til Gud — »om det er muligt, tag denne Kalk fra mig . . . dog ikke hvad jeg vil, men hvad du vil«.
3. Judas forraader Jesus — Jesus arresteres, (a) fores til Ypperstepræsten, (b) falske Vidnesbyrd aflægges, (c) Jesus fordømmes, (d) Jesus fores til Pilatus, (e) kendes uden Skyld.
4. Jesus overladt til Pøbelen af Pilatus.

Det mest bemærkelsesværdige ved denne Lektie er den Ro og den Fred, som en oprigtig Bøn kunde afføde hos Jesus Kristus i hans haardt prøvede Stilling.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

6. Oktober.

STAKKELS AKAN.

Tekst: Josva 7; 8: 1—29.

1. Israels Nederlag ved Ai, (a) Spejderne udspejder, (b) Slaget.
2. Akans Tyveri, (a) hvorledes tilkendegivet, (b) hans Straf.
3. Sejren ved Ai.

Af denne Lektie lærer vi, at Herren ikke er med sine Born, naar de overtræder hans Befalinger, og i dette Tilfælde havde de overtraadt det Bud »du maa ikke stjæle«.

---

13. Oktober.

Denne Sondag kan benyttes til at tage Oversigt over de sidste Lektier, eller hvad der maaske er endnu bedre, til at fortælle nogle Historier, som har samme Hovedpoint som de sidste Lektier, blot de giver Bornene Anledning til selv at give nogle faa Bemærkninger til disse for at være sikker paa, at de har faaet Forstaaelsen af Historien.

MESTERENS LIGEVÆGT.*

Tekst: Joh. 18: 33—37.

Een af de Egenskaber, som Mesteren ogsaa besad, var Ligevægt, og denne besad han ogsaa i stor Grad. Mænd, som paa visse Omraader kan synes stærke, er muligvis svage paa andre Omraader. Hvis vi har en Egeskab i særlig stor Grad, mangler vi maaske en anden Egenskab. Om vi f. Eks. er overenthousiastiske eller meget begejstrede, er der Fare for, at vor Begejstring vil føre til Fanatisme; hvis vi er letbevægelige, vil det maaske kunne gøre os hysteriske; hvis vi er oversympatiske, er der Fare for, at vor Sympati kan udvikle sig til Sentimentalitet, og saaledes kan vi nævne mange forskellige Egenskaber, som kan være uheldige og gaa til Yderlighederne. At være i Besiddelse af Ligevægt er af overordentlig stor Betydning.

Naar det angaar Mesteren, har vi — ligesom i alle andre Tilfælde — ikke noget bedre levende Eksempel. Alle hans Handlinger og Ord har Præg af uforfalsket Ligevægt. Han var altid, hvor der foregik noget, og man skulde tænke, at han — som vi Mennesker — vilde tabe Ligevægten. Bemærk den Ligevægt, som lægges for Dagen, da han af Farisæerne blev spurgt angaaende Skatten, da de vilde forsøge at faa noget at beskyldte ham for (læs Luk. 20: 19—36).

Bemærk den Fælde, som de stillede op for ham. Havde han paa deres Spørgsmaal: »Er det os tilladt at give Kejseren Skat eller ej?« sagt Ja, vilde det have været en Fornærmelse imod Joderne — thi ingen patriotisk Jøde antog det for rigtigt at betale jodiske Penge til et hedensk Skattekammer. Paa den anden Side, hvis han havde sagt »Nej«, vilde han selv bevise, at han var en Forræder imod de romerske Myndigheder, og han vilde saa straks have være arresteret. Hvad gjorde han? — Se ovennævnte Henvisning.

Betragt hans Svar til den lovkyndiges Spørgsmaal: »Hvad skal jeg gøre for at arve et evigt Liv?« (læs Luk. 10: 25—37). Da han syntes at ville gøre sig selv retfærdig og spurgte: »Hvem er da min Næste?« fortalte Jesus ham Lignelsen om den barmhjertige Samaritan, og efter at denne er fortalt, spørger han: »Hvilke af disse 3 tykkes dig nu at have været hans Tjener, som var faldet iblandt Roverne?«

Et udmærket Bevis paa Mesterens Ligevægt aabenbares, da han stod foran den romerske Hovedsmand, Pilatus.

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 6. Oktober.

»Da sagde Pilatus til ham: »Du er altsaa dog en Konge?« Jesus svarede: »Du siger det, jeg er en Konge. Jeg er dertil født og dertil kommen til Verden, at jeg skal vidne om Sandheden. Hver den, som er af Sandheden, horer min Rost.« (Joh. 18: 37).

Spørgsmaal og Problemer:

1. Læs Joh. 18: 33—37 og forklar Mesterens Svar, (1) Vers 34, (2) Vers 36, (3) Vers 37.
2. Hvorledes definerer De Ordet Ligevægt?
3. Vis at Mesteren paa dette Omraade — saavel som paa alle andre — er over andre Mennesker.
4. Vis hvorledes Farisæerne forsøgte at fange Mesteren.
5. Hvorledes forsøgte den lovkyndige at fange ham? Giv Kendsgjerninger. (Luk. 10: 25—37).
6. Hvorfor er Mænd af enhver Generation efter hans Komme kommet til ham efter Inspiration?
7. Hvorledes kan man bedst opelske Ligevægtighed?
8. Nævn nogle Mennesker, som er gode paa dette Omraade.
9. Vis at Mesterens Ligevægt gav Vægt og Indflydelse paa det, han gjorde.

LIGNELSEN OM TALENTERNE.*

Tekst: Matt. 25: 14—40.

Dette er den sidste Lignelse, som vi har nedskrevet, som har været givet af Mesteren. I Mening og Hensigt er den lig Lignelsen om de ti Pund, som findes i Luk. 19: 12—28.

De, som er betroet Talenter, er Mesterens Tjenere, og de vil blive krævet til Ansvar for deres betroede Midler, som de har haft Frihed til at administrere. Da Tiden kom, af lagde de Tjenere, som havde gjort godt, med Glæde en Rapport, for at fortælle, at de havde udført deres Bedste. Tjeneren med de 5 Talenter og Tjeneren med de 2 Talenter fik samme Løn, fordi de havde naaet samme Resultat i Forhold til deres betroede Midler.

Manden, som blev betroet det ene Talent, begik en Fejltagelse, for havde han lagt den samme Energi for Dagen som de to andre, vilde han have naaet det samme Resultat og vilde derved have faaet samme Belønning.

»Herren kendte udmærket hver enkelt Tjeners Evner, og han betroede dem i Overensstemmelse hermed. Lad ingen drage den Slutning, at godt Arbejde af mindre Beskaffenhed er mindre nødvendigt og onskværdigt end større Stykker

---

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 13. Oktober.

Arbejde. Mange Mænd vilde have Held i Forretningslivet med en lille Kapital, som maaske ikke vilde være heldig, om han administrerer stor Kapital. Manden med mange Talenter har et stort Ansvar, og der forventes meget af ham, hvorimod den med de faa Talenter har mindre Ansvar, og der forventes mindre af ham.« (»Jesus the Christ« af Talmage, Side 583).

Fortolkningen af denne Lignelse er ikke vanskelig. Idet Carlyle henviser til den, siger han: »Sporgsmaalenes Sporgsbliker nu dette: »Hvilke Talenter er De født med? Hvorledes benytter De dem?«

Det er vor Pligt at benytte og udvikle de Talenter, som er givet os. Paa Dommens Dag vil ingen af os blive sammenlignet med et andet Menneske, men der vil blive taget i Betragtning de Muligheder, som vi har faaet, og de, vi har benyttet. Hvorledes vil vort Liv — naar det er fuldendt — blive sammenlignet med det fuldkomne Monster af vore Muligheder. En Gang vil vi kunne se, hvilket Menneske vi skulde have været.

Mange vil muligvis sige, at Mesteren var uretfærdig i sin Fordeling af Talenterne, men han kendte hver enkelt af sine Tjenere, og han kender hver enkelt af os. Han har skabt os alle lige, men faar ikke de samme Anledninger, og det er derved, at der er Forskel paa os, idet vi ikke alle benytter alle de forskellige Anledninger, som fra Tid til anden gives os til at benytte og udvikle de Talenter, som vi er blevet udrustet med.

Sporgsmaalet er ikke: »Hvor mange Talenter har du tjent?« men: »Hvor mange har du erhvervet i Forhold til det, som blev dig betroet?«

Denne Lignelse er — som før sagt — selvforklarende, for vi bliver ved denne bekendt med, at der kun var een af Tjenerne, som begik en Fejltagelse, idet han ikke administrerede de Gaver og Talenter, som hans Herre havde betroet ham, paa en for ham tilfredsstillende Maade, idet han gravede dem ned (eller gemte dem) og ikke gjorde sig Anstrengelser for at forøge dem.

Velsignelser tilfaldt de trofaste og Straf og Fordømmelse tilfaldt den daarlige Tjener, ja, det ham betroede Talent blev endog taget fra ham og overladt til de andre to Tjenere.

Udover den aandelige Appel om, at vi alle er udrustet med Gaver og Talenter, som det er vor Pligt at benytte og udvikle eller miste, kan denne Lignelse ogsaa opfattes som et særligt Ønske fra Mesterens Side at gøre sine Disciple forstaaelig med Betydningen og Nødvendigheden for dem at rulle hans Værk længere fremad, naar han er gaet bort, og der-

efter en Beretning om Trofasthedens Belønning. Denne Lektie er dog hovedsagelig baseret paa den første Tanke.

Ved stadig at have denne Lignelse i Erindring, vil vi vandre fremad mod Maalet, som Mesteren sagde, vi skulde stræbe efter, nemlig at »være fuldkommen ligesom vor Fader i Himlen er fuldkommen«.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Fortæl Lignelsen.
2. Hvad gjorde hver enkelt af Tjenerne med de dem betroede Talenter?
3. Hvad var deres Belønning?
4. Var det retfærdigt, at Tjeneren med de 2 Talenter skulde have samme Belønning som Tjeneren med de 5 Talenter?
5. Hvorfor er det vort største Ansvar at benytte og udvikle vore Talenter?
6. Hvad menes der med: »Hvor meget er givet, forventes meget«?
7. Hvorfor begik Manden med det ene Talent en Fejltagelse?
8. Hvorledes ser De paa den Mand, som kun har faaet smaa Talenter, men udnytter dem, sammenlignet med den Mand, som har faaet mange og store Talenter, men som ikke benytter dem?
9. Hvorledes hjælper Evangeliet et Menneske til at udvikle og forøge sine Talenter, som han har faaet?

BØNNENS VIRKNING.

To av våre eldster var på hjemvei til sitt losji en aften, da en meget sterk innflydelse kom over dem, at de skulde besøke soster Poulsen, hvis hjem de nettop var gått forbi. Denne kjære soster er over 80 år gammel og bor alene, så eldstene hadde ofte besøkt henne og tilbudt sin tjeneste. De fortolket denne innflydelse til å besøke henne som et ønske om å avlegge en visitt som nesten var blitt en vane. Men i aften var de så sene, at det var best de gikk til sitt losji, så de ikke uleilighetet folket med aftensmaten. De var gått bare et litet stykke lengere, da en makt nesten stanset dem og en tilskynnelse kom: »Gå tilbake og besøk soster Paulsen«. Ennu gav de ikke akt. Allikevel, som de kom til hjørnet av kvartalet nedenfor hennes bolig, sa en usynlig makt, at de skulde gå tilbake. De gav akt på dens påvirkning og vendte om. Som de gikk op den bratte, trange trappeopgang til hennes bolig, horte de stonn. Da de åpnet doren, så de

hennes nød. Hun hadde falt og brukket armen. Hun bad inderlig, at eldstene måtte komme til henne.

Efter megen overtalelse tillot hun, at en kirurg blev tilkalt for å sette benene sammen. Eldstene administrerte til henne og lovet henne hurtig bedring. Doktoren sa, at på grund av hennes fremskredne alder kunde kun ikke vente fullstendig sammenføielse av benene får om flere måneder.

Da doktoren kom tilbake to uker senere, blev han meget overrasket over å finne armen god nok til å fjerne ben-skinnerne, og det var kun kort tid til hennes arm var helt god igjen.

Da hun bad, sa hun, at hun var sikker på, at Herren vilde svare hennes bønn og sende sine tjenere til henne, og hun blev ikke overrasket, da de så inn. Den hurtige helbredelse av armen skyldtes tro og overholdelse av visdomsordet.

H. M. Knudsen.

Sosteren Augusta Paulsen, Fredrikstad.

Fortalt av Eldste Earl Varnick Hansen,
Brigham City, Utah,
og Eldste Raymond Wm. Moe,
Minneapolis, Minn.

KUNSTEN Å FORSTÅ.

Av *Edward H. Rowing*. Oversat av *F. Fl.*

Men enhver for arbeidets glede
og enhver med sitt særlige lys
skal forstå tingene slik han ser dem.
Ti Gud i tingene er tingene selv.

Kipling.

Av ovenstående avsluttende linjer i det vakre dikt *L'Envoi* får man et glimt inn i en virkelig stor dikters sjel. Rudyard Kipling kommer nok aldri til å få sitt navn risset blandt litteraturens udødelige. Ti storsteparten av hans produksjon er likeså glimrende som enkelte deler av den er middelmådig. Men om ham kan det sies: han kjente mennesket; han forstod livet. Nettop deri hevet han sig over middelmådigheten og blev kunstneren. Det kan alle, som eier *forståelsens* gyldne ledestjerne.

En virkelig forståelse av en sak eller person krever noget mer enn bare kunnskap. Kjennsgjeringene alene betyr ingen ting. Derimot betyr kjennsgjeringene meget, når de tolkes av et oplyst sinn og et forstående hjerte. I vårt år-

hundre, med alle dets videnskapelige og tekniske fremskritt, er mange fristet til å bruke den rene logikk i sin søken etter et rikere liv. Og idet man gjør dette, blir man ofte tilbøielig til å være intolerant overfor andre, som ikke er hurtig nok til å tilpasse dagliglivets knugende problemer.

Men, nå får man huske, at denne verden først og fremst består av *personer* og ikke av *ting*. Og den materielle verden får kun verdi, når man anlegger personlighetens verdimål på den. Nettop fordi en personlig bedømmelse aldri helt kan skilles fra noe grunnleggende problem, kan heller ikke løsningen finnes i kald, upersonlig og beregnende logikk, men meget mer i opriktig forståelse. Livet er hverken et strålende eventyr eller blott en trang eksistens, selv om det kan se slik ut for menneskene, som betrakter det. Under noiaktig de samme forhold vil 6 forskjellige mennesker handle på hver sin måte. Hvorfor? Fordi de er forskjellige. Slik blev de skapt og slik vil de også handle. Ethvert individ er noe helt forskjellig fra alle andre. Naturligvis finnes det mange eieendommeligheter, som folk har tilfelles, og disse likheter danner grunnlaget for all samfundsdannelse. Men hverken fysisk eller psykologisk kan det settes op noen standard for menneskene. Anerkjennelse av slike forskjelligheter, av individualiteten, er det første trin på veien til sann forståelse.

* * *

Mennesket skulde aller først prove å forstå sig selv. »Vær tro mot dig selv«. Personlige forskjelligheter er ikke noe mindreverdig, undtagen man gjør dem til det. Tvertimot. Man skulde heller ta dem som en kilde til storhet, som noe der representerer en handling av mer skapende skjønnhet enn alle andre. Man skulde studere sig selv, for å utvide sine evner og begrense sine mangler. En sund selvrespekt er nemlig grunnlaget for karakterdannelsen. Og karakteren dannes ved å bringe orden i personligheten, så man kan bli en liten og harmonisk del av samfundet.

I samme grad man blir klar over sine individuelle egenskaper vil man forstå andres forskjelligheter. En slik forståelse avfoder så sympati og tolerance. Å forstå er å sette sig i en annens sted. Det betyr å påskjønne de forhold, som har ført til et medmenneskes tanker og motivert dets handlinger. Det er en sådan forståelse, som er kilden til social fremgang. Alle tiders største førerskikkelser har eiet denne forståelsens gave og således lest sig inn i sine medmenneskers håp og fremtidsdrømmer, hvis oppfyllelse gjør livet virkelig og tilfredsstillende.

En gjensidig deling av livets vitale erfaringer er den vik-

tigste faktor til å slå bro over strømmen av individuelle forskjeller. Og man kan kun dele livet med andre i den grad, man forstår dem.

Og endelig: det påkommer også ethvert menneske å komme til klarhet over sitt forhold til Gud. Mennesket har aldri vært sig selv nok. Det kan heller aldri bli det. De, som forsøker det, er på forhånd domt til å ta feil. Intet menneske kan ærlig betrakte dette forhold — som er mer betydningsfullt enn noe annet — uten en dyp følelse av ydmykhet og ærbodighet, kjernen i all virkelig storhet. Intet menneske kan gjøre sig forhåpninger om å lære alle ting. Men under sin søken vil det opdage en ny skjønnhet, den skjønnhet, som ligger i et skapende liv. Med ny og utstrakt forståelse vil mennesket vokse sig inn i troesforhold, som gjør alle ting mulige. Og dertil — er jeg tilboielig til å si — er det å forstå det samme som å leve. Og det er en kunst, som er verd alle menneskers dypeste ærbodighet.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson*.

Oversat af *John S. Hansen*.

Et blodt Haandtryk — og Genforeningen er fuldbragt. Hvad var det for en Stemme, der naaede ud til ham — en Rost fuld af Kærlighed, fuld af alt det Forbigangne, fuld af Længsel? Ah, hvilken Fryd, der gennembæver ham; hvilken Glæde, der faar Hjertet til at banke heftigt!

Han ser hende. Hun staar i Midten af Værelset med Øjnene rettede mod den aabne Dor. Hun rører sig ikke. Hendes smukke, skinnende hvide Klædebon omslutter hendes Skikkelse og falder i bløde Folder mod Gulvet. Hendes Haar, lyst som i gamle Dage, glinser nu som Solvtraade. Hendes Ansigt skinner med Udodelighedens ubeskrivelige Lys.

Hun ser sin Ægtefælle. Hun hæver Armene og gaar et Skridt frem. Hun smiler — et yndigt Smil!

»Homan — Rupert.«

»Delsa — Signe.«

Han tager hende i sine Arme. Han kysser hende og trykker hende mod sit Bryst.

Lyden af Musik naaede ind til dem fra et af de andre Værelser. Han lyttede forbavset, men hun saa smilende paa ham. Musikken ophorte, og en lille Pige viste sig i Doren.

»Maa jeg komme ind?« spurgte hun.

»Alice, min Engel.«

Hun løb hen imod dem.

»Far, Far, aa hvor jeg er glad!«

Han løftede hende op, og hun slog sine smaa Arme omkring hans Hals og kyssede ham atter og atter.

»Hvor der dog er dejligt her,« sagde hun. »Oh, Mor, jeg er saa lykkelig.«

»Ja, Alice, vi er alle lykkelige — lykkeligere end vi kan beskrive. Nu kan vi tildels forstaa den herlige Sandhed, som blev os forkyndt, at »Aand og Element, uadskilleligt forenede, modtager en Fylde af Glæde«.«

Alice legede med Fiskene og Svanerne nede ved Dammen, medens Mand og Hustru sad ved det aabne Vindue og saa ud mod Staden.

»Broder Volmer har endnu ikke aflagt os et Besog,« sagde han. »Du husker, han var vor Broder Sardus?«

»Jeg husker ham godt,« svarede hun.

»Hans musikalske Evner er nu en stor Velsignelse til ham selv og til Herrens Værk; thi han leder Musikken i Templet. Han forstaaer nu tilfulde, hvorfor han mistede Horelsen, medens han levede i Kodet, og han takker Herren for denne tilsyneladende Ulykke.«

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Hvorledes at gaa lige.....	433	Redaktionelt.....	444
Præstedømmet og Kvindens		Søndagsskolen.....	447
Fordel deraf	434	Mesterens Ligevægt.....	449
Vidnesbyrdene i det gamle		Lignelsen om Talenterne..	450
Testamente vedrørende		Bønnens Virkning.....	452
»Urim og Tuumim«.....	440	Kunsten å forstå	453
Den danske Mission.....	442	Kronet med Herlighed	455
Den norske Misjon.....	443		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.